

Rolnummer 5301
Arrest nr. 162/2012 van 20 december 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Charleroi.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, voorzitter M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, A. Alen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van rechter J.-P. Snappe,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 26 januari 2012 in zake A.H. en K.R. tegen de nv « Axa Belgium » en anderen, in aanwezigheid van Mr. Eric Herinne, schuldbemiddelaar, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 februari 2012, heeft de Arbeidsrechtbank te Charleroi de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1) Schendt artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het van toepassing is zowel op de dader van het misdrijf (of 'de dader van een als misdrijf omschreven feit ') als op de persoon die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de schade die is veroorzaakt door de persoon voor wie hij overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek moet instaan, terwijl daardoor twee categorieën van personen die zich in essentieel verschillende situaties bevinden, op dezelfde wijze worden behandeld, zonder redelijke verantwoording ?

2) Schendt artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het enkel van toepassing is op de schadevergoeding toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf, wanneer zij verschuldigd is door de dader van het misdrijf, terwijl in dat geval twee categorieën van personen die zich in dezelfde slachtoffersituatie bevinden, verschillend zouden worden behandeld, naargelang het herstel verschuldigd is door de dader zelf van het misdrijf of door de persoon die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de dader van het misdrijf, en zulks zonder dat dat verschil in behandeling redelijk wordt verantwoord ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 30 oktober 2012 :

- is verschenen : Mr. P. Schaffner, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. De Groot verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Aan de eisers voor de Arbeidsrechtbank te Charleroi is het voordeel van de procedure van collectieve schuldenregeling verleend. De schuldbemiddelaar verzoekt de Rechtbank, alvorens uitspraak te doen over een aanzuiveringsregeling, te bepalen welke schulden van de aangegeven schuldvorderingen onder het toepassingsgebied van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek vallen en niet het voorwerp van een kwijtschelding van schulden kunnen uitmaken.

De Rechtbank merkt op dat de overmatige schuldenlast bijna in zijn geheel voortvloeit uit feiten die zijn gepleegd door de zoon van de personen die schuldbemiddeling genieten, waarvoor die laatsten burgerrechtelijk aansprakelijk zijn verklaard. De burgerlijke partijen, de persoon die het slachtoffer was van slagen en verwondingen en zijn echtgenote, alsook de nv « Axa Belgium » die als arbeidsongevallenverzekeraar is opgetreden om het slachtoffer te vergoeden, hebben aangiften van schuldvordering gedaan.

De Rechtbank merkt op dat zij de draagwijdte van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek moet preciseren. Die bepaling moet vanuit drie invalshoeken worden onderzocht : Is het verbod van kwijtschelding van schulden van toepassing op de schuldeisers die in de rechten van het slachtoffer zijn getreden ? Welke inhoud moet worden gegeven aan het begrip « lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf » ? Heeft de uitsluiting betrekking op de schulden waartoe een ouder is gehouden in zijn hoedanigheid van burgerrechtelijk aansprakelijke persoon op grond van artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek ?

De Rechtbank beantwoordt de eerste vraag bevestigend.

Met betrekking tot de tweede vraag besluit de Rechtbank dat de strafbare feiten die zijn gepleegd door de zoon van de personen die schuldbemiddeling genieten, waarover is geoordeeld door het Hof van Beroep te Bergen dat uitspraak heeft gedaan « inzake bescherming », onder het toepassingsgebied van het begrip « als misdrijf omschreven feit » vallen en bijgevolg lijken te worden beoogd door het verbod van kwijtschelding van schulden. Met betrekking tot het begrip « lichamelijke schade » merkt de Rechtbank op dat de bij het arrest van het Hof van Beroep te Bergen toegekende bedragen, met uitzondering van de kosten, onder het toepassingsgebied van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek vallen.

Met betrekking tot de derde vraag pleit de raadvrouw van de personen die schuldbemiddeling genieten, dat het verbod van kwijtschelding van schulden geen betrekking heeft op de burgerlijke schuld waartoe een ouder in zijn hoedanigheid van burgerrechtelijk aansprakelijke persoon is gehouden. De Rechtbank is van mening dat zij prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof moet stellen om het lot te regelen van de ouders die burgerrechtelijk aansprakelijk zijn voor een schuld die voortvloeit uit een lichamelijke schade die is veroorzaakt door hun zoon die op het ogenblik van de feiten minderjarig was. Zij vraagt zich af of het redelijk verantwoord is dat die ouders op identieke wijze worden behandeld als de dader van een misdrijf met lichamelijke schade, waarbij de eerstgenoemden ertoe worden gebracht hun gezinswoning te verkopen om de schuldeisers te vergoeden zonder dat zij zich op de mogelijkheid van een kwijtschelding van schulden kunnen beroepen, met het risico dat zij hun financiële situatie niet binnen een redelijke termijn zullen kunnen herstellen, niettegenstaande zelfs de verkoop van hun woning.

De Rechtbank stelt bijgevolg de twee hiervoor vermelde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1. Met betrekking tot de eerste prejudiciële vraag merkt de Ministerraad op dat de Rechtbank de situatie vergelijkt van, enerzijds, de dader van een misdrijf die het voorwerp van een collectieve schuldenregeling uitmaakt en, anderzijds, de ouder die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de dader van een als misdrijf omschreven feit die het voorwerp van een collectieve schuldenregeling uitmaakt. Hij is van mening dat de vraag op een bepaalde interpretatie van de in het geding zijnde bepaling berust. Hij merkt bovendien op dat de dader van een misdrijf en een ouder die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de handelingen van zijn minderjarige kind, zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden. In het ene geval gaat het om de dader van strafbare feiten waarvoor hij strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld. In het andere geval werden de strafbare handelingen gepleegd door een derde, het minderjarige kind, waarbij de ouder enkel wordt geacht een fout te hebben begaan die voortvloeit uit een gebrek aan opvoeding of toezicht, waarvoor hij, indien hij niet erin slaagt het bewijs te leveren dat hij het zich voordoen van de schade niet had kunnen verhinderen, burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld. De Ministerraad brengt vervolgens het arrest nr. 175/2006 van het Hof van 22 november 2006 in herinnering. Hij leidt daaruit af dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om de in de in

het geding zijnde bepaling bedoelde uitsluiting enkel te beperken tot de schulden die uit een strafbaar feit zijn ontstaan. Een schuld die haar oorsprong vindt in een burgerlijke fout, valt niet onder het toepassingsbied van die bepaling en kan het voorwerp van een kwijtschelding van schulden uitmaken. Zulks is het geval voor de schuld van de burgerrechtelijk aansprakelijke ouder wiens veroordeling tot het vergoeden van het slachtoffer voor de schade op artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek en bijgevolg op een buitencontractuele burgerrechtelijke aansprakelijkheid berust.

De Ministerraad is bijgevolg van mening dat de door de verwijzende rechter voorgestelde interpretatie zeer onbillijke gevolgen zou hebben, aangezien individuen, « in een situatie van ernstige achteruitgang », geen kwijtschelding van schulden of geen procedure van collectieve schuldenregeling zouden kunnen genieten, niet wegens persoonlijke handelingen maar wegens handelingen van hun minderjarige kind. Een dergelijke interpretatie zou in strijd zijn met het doel van sociaal beleid van de wetgever, die de uitgesloten personen opnieuw in het economisch circuit heeft willen integreren door hun de mogelijkheid van een nieuwe start te bieden. Die interpretatie zou bovendien tot gevolg hebben dat een discriminatie wordt teweeggebracht tussen de burgerrechtelijk aansprakelijke ouders naargelang hun veroordeling, wegens de handelingen van hun minderjarige kind, wordt uitgesproken in het kader van een beschermingsprocedure of in het kader van een burgerlijke procedure.

De Ministerraad besluit dat de verwijzende rechter een interpretatie van de getoetste norm geeft die *contra legem* is. Het is de interpretatiefout die aanleiding geeft tot het teweegbrengen van een soortgelijke behandeling voor twee categorieën van personen die zich in verschillende situaties bevinden. Aangezien de bepaling niet aldus kan worden geïnterpreteerd, is de prejudiciële vraag ongegrond en berust zij op een onjuiste interpretatie van de getoetste bepaling. Zij behoeft dan ook geen antwoord of dient op zijn minst ontkennend te worden beantwoord.

A.2. De Ministerraad merkt op dat de tweede prejudiciële vraag op een andere interpretatie van de in het geding zijnde bepaling berust waarbij de slachtoffers zouden worden geconfronteerd met het risico dat hun schuldvorderingen al dan niet het voorwerp van een kwijtschelding van schulden uitmaken, naargelang hun schuldenaar de burgerrechtelijk aansprakelijke ouder of de dader van het misdrijf is.

De Ministerraad is in de eerste plaats van mening dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft aangezien beide categorieën van slachtoffers zich niet in vergelijkbare situaties bevinden. Het slachtoffer van de dader van een misdrijf beschikt immers enkel tegen hem over een rechtsmiddel, terwijl het slachtoffer van een als misdrijf omschreven feit, in het geval waarin het de veroordeling van de burgerrechtelijk aansprakelijke ouders heeft verkregen, over een rechtsmiddel tegen de dader van de als misdrijven omschreven feiten maar ook tegen zijn burgerrechtelijk aansprakelijke ouders beschikt. Wanneer het in rechte treedt tegen de dader van het als misdrijf omschreven feit, bevindt het zich precies in dezelfde situatie als het slachtoffer van de dader van een misdrijf en wordt het aan dezelfde behandeling onderworpen (de schuld kan niet worden kwijtgescholden). Wanneer het daarentegen in rechte treedt tegen de burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, is zijn situatie niet identiek aan die van het slachtoffer van een misdrijf dat niet over een dergelijk rechtsmiddel zal beschikken.

A.3. De Ministerraad is in ondergeschikte orde van mening dat het aangeklaagde verschil in behandeling op een objectief en relevant criterium van onderscheid berust en dat het verantwoord is ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde legitieme doel. Dat doel bestaat erin de financiële situatie van de schuldenaar te herstellen, door hem zoveel mogelijk in staat te stellen zijn schulden te betalen en door hem en zijn gezin te waarborgen dat zij een menswaardig leven kunnen leiden. Een kwijtschelding van schulden beoogt de verwezenlijking van dat doel mogelijk te maken.

A.4. De Ministerraad merkt ten slotte op dat het verschil in behandeling geen onevenredige gevolgen heeft ten aanzien van het bij de wet nagestreefde doel. Het slachtoffer van wie de schuldvordering jegens de hoofdelijk aansprakelijke ouders het voorwerp van een kwijtschelding van schulden zou hebben uitgemaakt, behoudt volledig zijn recht van verhaal op de dader van het als misdrijf omschreven feit die, zelfs in het kader van een collectieve schuldenregeling, geen kwijtschelding van schulden zal kunnen genieten. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat de gerechtelijke aanzuiveringsregeling in principe zonder kwijtschelding van schulden in hoofdsom gebeurt. Enkel mits zeer strikte voorwaarden en modaliteiten worden nageleefd, inzonderheid de tegeldemaking van alle goederen waarop beslag kan worden gelegd, en ten aanzien van bijzonder ernstige toestanden van overmatige schuldenlast, zal de rechter kunnen beslissen om een kwijtschelding van schulden toe te kennen. Zoals het Hof in zijn reeds aangehaalde arrest nr. 175/2006 heeft aangegeven, beschikt de rechter over een beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het al dan niet toekennen van een kwijtschelding van schulden. Bijgevolg zal hij, indien hij van mening is dat de door de ouders begane

burgerlijke fout die aan de oorsprong van de handelingen van hun kind en van de schade van het slachtoffer ligt, dermate ernstig is dat zij eraan in de weg staat dat een kwijtschelding van schulden wordt toegekend, kunnen beslissen om ze niet toe te kennen. Er dient eveneens in herinnering te worden gebracht dat de schuldeiser de herroeping van de regeling zal kunnen vorderen, zelfs vroegtijdig, in het geval waarin de schuldenaar zijn verplichtingen niet zou nakomen of indien zijn financiële situatie vóór het einde van de regeling opnieuw is verbeterd. Bovendien maakt het vermogen van de schuldenaar, gemeenschappelijk onderpand van de schuldeisers, het voorwerp uit van een bijzondere bescherming tijdens de duur van de tenuitvoerlegging van de regeling die ertoe strekt het tegen elke nadelige handeling van de schuldenaar te beschermen.

- B -

B.1. Artikel 1675/13 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« § 1. Indien de maatregelen voorzien in artikel 1675/12, § 1, niet volstaan om de in artikel 1675/3, derde lid, genoemde doelstelling te bereiken, kan de rechter, op vraag van de schuldenaar, besluiten tot elke andere gedeeltelijke kwijtschelding van schulden, zelfs van kapitaal onder de volgende voorwaarden :

- alle goederen die voor beslag in aanmerking komen, worden te gelde gemaakt op initiatief van de schuldbemiddelaar. De verdeling heeft plaats met inachtnaam van de gelijkheid van de schuldeisers onverminderd de wettige redenen van voorrang;

- na de tegeldemaking van de voor beslag vatbare goederen maakt het saldo, nog verschuldigd door de schuldenaar, het voorwerp uit van een aanzuiveringsregeling met inachtnaam van de gelijkheid van de schuldeisers, behalve wat de lopende onderhoudsverplichtingen betreft, bedoeld in artikel 1412, eerste lid.

Onverminderd artikel 1675/15, § 2, kan de kwijtschelding van schulden maar verkregen worden als de schuldenaar de door de rechter opgelegde aanzuiveringsregeling heeft nageleefd, en behoudens terugkeer van de schuldenaar tot beter fortuin vóór het einde van de gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

§ 2. Het vonnis duidt de looptijd van de gerechtelijke aanzuiveringsregeling aan, die ligt tussen drie en vijf jaar. Artikel 51 is niet van toepassing.

§ 3. De rechter kan geen kwijtschelding verlenen voor volgende schulden :

- de onderhoudsgelden die niet vervallen zijn op de dag van de uitspraak houdende vaststelling van de gerechtelijke aanzuiveringsregeling;

- de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf;

- de schulden van een gefailleerde die overblijven na het sluiten van het faillissement.

§ 4. In afwijking van de voorgaande paragraaf kan de rechter kwijtschelding verlenen voor de schulden van een gefailleerde die overblijven na een faillissement waarvan de sluiting is uitgesproken met toepassing van de wet van 18 april 1851 op het faillissement, de

bankbreuk en de opschorting van betaling. Deze kwijtschelding kan niet worden verleend aan de gefailleerde die veroordeeld werd wegens eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk.

§ 5. Met inachtneming van artikel 1675/3, derde lid, kan de rechter wanneer hij de regeling opstelt, bij bijzonder gemotiveerde beslissing afwijken van de artikelen 1409 tot 1412, zonder dat de inkomsten waarover de verzoeker beschikt minder kunnen bedragen dan de bedragen bedoeld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

§ 6. Wanneer de rechter de regeling opstelt, moet hij toezien op de prioritaire betaling van de schulden, die het recht van de verzoeker en zijn gezin om een menswaardig leven te leiden in het gedrang brengen ».

B.2. Via twee prejudiciële vragen, die samen worden onderzocht wegens de samenhang ervan, ondervraagt de verwijzende rechter het Hof over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het al dan niet van toepassing is op zowel de dader van het misdrijf of van het als misdrijf omschreven feit als de persoon die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de schade die is veroorzaakt door die dader voor wie hij overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek moet instaan. In de eerste interpretatie zou de in het geding zijnde bepaling personen die zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden, namelijk de dader van het misdrijf of van het als misdrijf omschreven feit en de burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, op dezelfde manier behandelen. In de tweede interpretatie zou zij een verschil in behandeling tussen twee categorieën van slachtoffers van een misdrijf of van een als misdrijf omschreven feit creëren.

B.3. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 1675/13 blijkt dat de wetgever strenge voorwaarden heeft gesteld aan de kwijtschelding van de schulden in hoofdsom :

« In principe gebeurt de gerechtelijke aanzuiveringsregeling zonder kwijtschelding van schulden in hoofdsom.

Bovendien kan de rechter, op verzoek van de schuldenaar, een grotere kwijtschelding van schulden beslissen dan deze bedoeld bij het vorig artikel, inzonderheid op de hoofdsom, maar mits naleving van heel strenge voorwaarden en modaliteiten, inzonderheid de tegeldemaking van alle goederen waarop beslag kan worden gelegd, conform de regels betreffende de gedwongen tenuitvoerlegging.

Het spreekt voor zich dat deze maatregel slechts zal worden beslist indien de rechter deze onontbeerlijk acht in bijzonder ernstige toestanden van overmatige schuldenlast, waarin de schuldenaar niet over voldoende middelen beschikt om zijn schuldeisers terug te betalen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, p. 44).

B.4. Wanneer de wetgever een categorie van personen wil beschermen om hen « opnieuw in het economisch en sociaal stelsel [...] [op te nemen] door hen de mogelijkheid te geven een nieuwe start te nemen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, p. 45) en hij daartoe toestaat dat een gerechtelijke aanzuiveringsregeling een kwijtschelding van schulden bevat, behoort het tot zijn beoordelingsbevoegdheid de categorieën van schuldeisers aan te wijzen aan wie die kwijtschelding van schulden niet kan worden opgelegd. Hij mag daardoor evenwel geen onverantwoorde verschillen in behandeling teweegbrengen.

B.5. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarin wordt uitgelegd om welke redenen de schuldenaar die « kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkt » geen verzoekschrift kan indienen om een collectieve aanzuiveringsregeling te verkrijgen, wordt ook het volgende gepreciseerd :

« De overmatige schuldenlast kan ook het gevolg zijn van schulden, ontstaan ten gevolge van delictuele, quasi-delictuele of contractuele aansprakelijkheid. Vooraleer toegang te verlenen tot de procedure van collectieve aanzuiveringsregeling van de schulden, zal de rechter nagaan of de fout al dan niet opzettelijk is of zo zwaar dat zij ontoelaatbaar zou zijn, of de schade die het gevolg is van de fout een bepaalde waarschijnlijkheid vertoont. Zoals men ziet, is het begrip van goede trouw niet bijzonder geschikt voor deze kwesties » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nrs. 1073/1-1074/1, pp. 17 en 18).

B.6. Die bezorgdheid is evenwel niet op bijzondere wijze tot uiting gebracht in de bepalingen betreffende de toelaatbaarheid van het verzoekschrift tot collectieve schuldenregeling.

De persoon die een collectieve schuldenregeling aanvraagt, kan zulks, naar luid van artikel 1675/2 van het Gerechtelijk Wetboek, slechts verkrijgen « voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd ». De wetgever heeft de toelaatbaarheid van het verzoekschrift niet uitdrukkelijk afhankelijk gemaakt van de voorwaarde dat de schulden niet te wijten zijn aan een opzettelijke of een zware fout.

B.7. Die bezorgdheid is terug te vinden in artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, dat de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf, uitsluit van de collectieve

schuldenregeling, uitsluiting die wordt verantwoord door de overweging dat de kwijtschelding van die schulden bijzonder onbillijk zou zijn (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-929/5, p. 46).

B.8. De oorspronkelijke tekst van het ontwerp dat de wet van 5 juli 1998 zou worden, waarbij artikel 1675/13 in het Gerechtelijk Wetboek werd ingevoerd, bepaalde dat de rechter geen kwijtschelding van schuld kan toekennen voor « schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een onrechtmatige daad ».

De woorden « onrechtmatige daad » zijn vervangen door « misdrijf » als gevolg van een amendement dat werd gemotiveerd met de bekommernis om « een legistische correctie in § 3 » aan te brengen, omdat de term « misdrijf » een ondubbelzinnig strafrechtelijk begrip is. Bovendien, « ten gronde is het burgerrechtelijk begrip ‘ onrechtmatige daad ’ veel ruimer dan het voorgestelde penale begrip ‘ misdrijf ’ » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1073/11, pp. 83-84).

B.9. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de term « misdrijf » heeft verkozen boven de woorden « onrechtmatige daad » om de bij de in het geding zijnde bepaling voorgeschreven uitsluiting te beperken tot de schulden die ontstaan zijn uit een strafrechtelijk misdrijf. Vanwege die doelstelling, en rekening houdend met het feit dat de rechter die kennisneemt van de collectieve schuldenregeling, niet bevoegd is om in strafzaken uitspraak te doen, is het niet onbestaanbaar met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie de in het geding zijnde bepaling in die zin te interpreteren dat zij enkel van toepassing is wanneer de vergoeding van een lichamelijke schade is verschuldigd als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling.

Dat is derhalve niet het geval wanneer de schuld voortvloeit uit de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de vader en de moeder voor hun minderjarige kind.

B.10. Het is juist dat de wetgever, door geen kwijtschelding toe te staan van schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door de dader van een misdrijf of van een als misdrijf omschreven feit dat bewezen is verklaard door een straf- of jeugdrecht, de slachtoffers verschillend behandelt naargelang de schade die zij lijden voortvloeit uit een beslissing van de straf- of jeugdrechter

ten aanzien van de dader van het misdrijf of van het als misdrijf omschreven feit, dan wel uit een beslissing die de burgerrechtelijke aansprakelijkheid vaststelt van de persoon die op grond van artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek burgerrechtelijk aansprakelijk is voor die dader.

B.11. Dat verschil in behandeling berust niettemin op een criterium dat pertinent is in het licht van het doel van de wetgever, zoals gepreciseerd in B.8. Bovendien heeft het geen onevenredige gevolgen. Naar luid van artikel 1675/13, § 1, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek staat het immers aan de arbeidsrechtbank te « beslissen » of de schuld moet worden kwijtgescholden. Hoewel artikel 1675/13, § 3, haar verbiedt kwijtschelding toe te kennen voor de schuld van de dader van een misdrijf of van een als misdrijf omschreven feit dat door de straf- of jeugdrechter werd vastgesteld, verplicht het haar niet kwijtschelding toe te kennen wanneer de schuld voortvloeit uit artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek, vermits zij in dat geval over een beslissingsmacht beschikt.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

In die zin geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de dader van het misdrijf of van het als misdrijf omschreven feit maar niet op de persoon die burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de schade die is veroorzaakt door die dader voor wie hij overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek moet instaan, schendt artikel 1675/13, § 3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 20 december 2012.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

F. Meersschaut

J.-P. Snappe